

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Cibus Electvs Sive Instrvctiones Sanctae De vita sanctè
traducenda& inter pios sanctósque affectus concludenda**

Elffen, Nicolas

Coloniae, 1667

Instructio III. De amore solitudinis & silentij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55232)

Etiam Cognatos & Amicos te tribulantium hoc respectu ama, & benefac eis, & omnia ea exhibe, quæ perfecta charitas præstare jubet, erga ipsos inimicos.

Si inimici tui in rebus suis habeant successus prosperos, gaude, iisque ex corde gratulare; sin autem habent infelices, dole & intimè eis compatere.

Habeto illum diem pro felici & fausto, in quo passus es aliquid; illum verò pro infelici & infasto. in quo nihil passus es. juxta illud S. Climaci: *Is qui ad placidam animi quietem & ad Deum currit, omni die, quo maledicta non suslinet, ingens detrimentum se sustinuisse arbitretur.*

Contemne aduersitates tanquam res leues & nullius momenti. Nec reputa unquam pro injuria, quidquid demum inferatur, quia quotidianis nostris in Deum peccatis id omne optimè sumus meriti; potiùs reputa pro beneficio, quod enim in presenti est, momentaneum & leve tribulationis nostræ supra modum in sublimitate æternæ gloriæ pondus operatur in nobis. 2. Cor. 4. v. 17.

INSTRUCTIO TERTIA.

De amore solitudinis & silentij.

Quantò magis te abstrahis & separas ab hominibus, tantò propiùs accedis ad DEUM. Unde si religiosus es nunquam cubiculo pedem effer, nisi aut necessitas aut charitas id exigat.

Sum-

Summo studio vita conversationes & colloquia sive cum Domesticis sive cum externis superflua. Nam id nisi feceris, animum tuum à peccatis immunem minimè custodies, quia in multiloquio non deerit peccatum: Discindes jucundissimam illam mentis conjunctionem cum Deo, qui loqui solet ad cor eorum, quos duxit in solitudinem, quamdiu in eadem perseverant, & obstrues fontem divinarum consolationum, queis animæ; quietis & taciturnitatis amantes irrigari solent.

Præcipuè congressus & colloquia cum foeminis & rara sint & cauta & necessaria, quippe lubricum negotium est, ubi minimum lucri fit maximo periculo. à colloquiis prolixis, quæ cum mulieribus habentur, plerumque reditu cum insigni conscientie remorsu, & cum magno imperfectionum Angelicæ puritati adversantium cumulo.

Esto in rebus tuis valdè secretus, & quod tacitum esse vis, nulli mortalium reveles, nam ita periculum non erit, ut prodaris. altè imprimendum est illud Poetæ: *Silere quod alium voles, primus file.* Præcipuè consilia, quæ adhuc executioni tradenda sunt, nulli aperito, nisi illi, qui eorum debet esse particeps. Nam consilia etiam optima, idcirco sæpius successu carent, quia citò nimis in publicum erupere.

Nihil temerè enuntia de rebus, quæ ad-

huc sunt in manibus Superiorum & Providentiæ divinæ. Nam de his inconsulto & facile aliquid eloqui, est ferè semper falli & fallere. & cum sæpè res aliter contingant, quàm ipse speraveris & edixeris, ita fiet, ut auctoritatem tuam propriâ culpâ diminuas, & teipsum & verba tua ludibrio exponas.

Summo studio semper cave crises & vituperia aliorum, qui liberè censet & carpit alios, semper duobus nocet. Alteri, quia famam ejusdem obscurat; sibi ipsi, quia passim audiet homo criticus, & in periculo erit, ne alterius, quem læsit, offensam incurrat, si nempe hæc dicta alter ab iis intelligat, quibus eadem credidisti. De alienis tacere, est cum omnibus pacem habere.

Antequam ad loquendum proficias, expende & præmeditare quid loquendum sit. Quo pertinent illa Chrysoctomi verba. *Et lingua regulas quasdam & leges ponamus, ut prius verba ruminet, & ita proferat.*

Si loquendum est, esto in loquendo parcissimus, nec quidquam eloquere nisi necessarium sit, & nisi ad majorem DEi gloriam, & animæ tuæ aut proximi salutem conducat. & ubi plures adsunt, sine præ te alios loqui, qui toties linguâ non offenderunt, quàm tu offenderis. Sanè esset conveniens & maximè decens, ut arcto silentio compensares damna, quæ toties alienæ saluti & famæ, divinoque honori, scandalosè & effra-

ni tuâ linguâ intulisti. Cùm os aperis ad loquendum, cogita (quod verissimum est) verba tua ab ipso Domino & Conditorè universorum audiri. Timeque apud illam supremam Majestatem ea sermone proferre, quæ coram Prælato aut inculpatæ vitæ homine loqui erubesceres.

Absint à verbis tuis omnis duplicitas, inconsideratio, præcipitania, imprudentia, importunitas, irreverentia, prolixitas, quidquid demum inordinationem aliquam sapit. & si quid contra hæc monita per diem deliqueris, voluntariis pœnis circà vesperum expiare stude.

INSTRUCTIO QUARTA.

De Obedientiâ perfectâ, quam perfectionis amans exhibere debet Patri suo Spirituali.

§. I. *Virum ad eximiam sanctitatem aspiranti necessarium sit, ut Magistro alicui Spiritus se totum credat?*

Magistrum Spiritus, sive Patrem Spiritualem hic voco, non solum Superiorem legitimum, qui cum Jurisdictione præsit, uti præsent in Ecclesiâ Episcopi & Pastores, & in statibus Religiosis Prælati, alique Superiores, sed virum quemcunque Spirituali prudentiâ & rerum asceticarum cognitione ornatum, quem mentis tuæ arbitrum & directorem tibi ipse elegisti, & cujus fidei curæque te ipsum commendasti, vel certè commendârunt Superiores tui, ut ejus du-